

Chvalozpěvy a nářky mezi ayleidskými zříceninami

napsal Alexandr Hetrard

Když jsem dorazil do Gottlesfontského převorství, které leží na Zlaté stezce na půli cesty mezi Skingradem a císařským městem, rozhodl jsem se pro malou zajižďku, abych mohl zhlédnout rozvaliny Ceyatataru, čili ve staré ayleidštině "Stínu otcovských lesů". Po mnoha hodinách namáhavé cesty skrze spleť trní, hloží a ohebné šlahouny malin či ostružin mne náhle zcela ochromil pohled na pěťici bělostných sloupů, zvedajících se z nefritově zelené spleti popínavých rostlin a klenoucí se v dokonalých obloucích tvaru písmene V a půvabné sloupy s hlavicemi tyčící se nad bujným lesním porostem. Tento úžasný pohled mne přivedl k úvahám o ztracené slávě minulosti a politováníhodném osudu skvělých dávných civilizací, jejichž pozůstatky nyní trčí jako ostré úlomky kostí ze zelení porostlé mohyly věcí neznámých a dávno zapomenutých.

V lesních houštinách jsem našel vchod vedoucí dolů do centrálního dómu velké podzemní budovy zasvěcené kdysi Magnovi, božstvu zraku, světla a vhledu. Rozpraskaný bělostný kámen okolních zdí se v přízračném osvětlení slábnoucí moci jeho magických zřidel třpytil chladným modrým světlem.

Mramorové lavičky na centrálním prostranství hleděly přes okolní vody k vysokým sloupům a ostrým obloukům, podpírajícím klenutý strop vysokého dómu. Ze středového ostrova se klenuly majestátní mosty přes tichá jezírka k úzkým průchodům za sloupy, za nimiž se v přízračné mlze a pak v temnotách ztrácely široké klenuté třídy a kanály s průzračnou vodou. Na hladině jezírek se zrcadlily povalené sloupy, zřícené zdi a vzpurné kořeny a šlahouny, kterým se daří přežít i v tlumeném polosvětle magických fontán.

Pradávní ayleidové nerozlišovali čtyři živly moderní přírodní filosofie -- zemi, vodu, vzduch a oheň -- ale čtyři živly dle náboženství vznešených elfů -- zemi, vodu, vzduch a světlo. Ayleidové považovali oheň za pouhou slabou, zkaženou formu světla, v němž ayleidští filosofové spatřovali jeden z prvotních magických principů. Jejich pradávne podzemní chrámy a svatyně byly proto osvětleny lampami, světelnými koulemi, jezírky, fontánami nebo čistou magií.

Moc této pradávne, slábnoucí, ale dosud činné magie mne přiměla pokleknout a rozjímat nad dávno zašlou slávou celé věky mrtvých ayleidských architektů. Když jsem se zahleděl na jako sklo hladký odraz na hladině okolních jezírek, spatřil jsem hluboko pod ním pomalé pulsování, rozsvěcení a pohasínání welkyndských kamenů.

Největší nebezpečí pro průzkumníky těchto zřícenin představují důmyslné smrtící mechanismy, které ayleidové postavili, aby ztrestali a mučili každého, kdo by se odvážil do jejich podzemní svatyně proniknout. Jaká ironie, že i po tak mnoha letech jsou tato zařízení stále na stráži proti těm, kdož by se chtěli přijít obdivovat dílu ayleidů. Neboť dnes je jasné, že tato zařízení byla vyrobena nadarmo. Neochránila Ayleidy proti jejich skutečným nepřítelům, což nebyli vzbouření otroci, kteří se postavili svým krutým pánům, ani divoši zvířeckých ras, kteří od svých ayleidských pánů odpozorovali řemeslné a magické dovednosti. Ne, byla to arogantní pýcha na dosažené úspěchy a domýšlivá sebejistota, že jejich říše přetrvá navěky, co zpečetilo jejich osud a způsobilo jejich pád a proč se na ně již téměř zapomnělo.